

Ο «ΠΟΥΛΟΛΟΓΟΣ»

ΤΟΥ ΚΩΝΤΙΚΑ 701 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

(Συνέχεια από τον αριθμόν 211)

Στόν Πουλολόγο αναφέρονται λαοί και έθνη γε-
τονικά του Βυζαντίου, κι αναφέρονται πάλι αρκετές
πολιτείες και χώρες. 'Ας ιδούμε πρώτα-πρώτα τί
έθνικά όνόματα αναφέρονται στην 'Αθηνώτικη πα-
ραλλαγή.

'Αράπης (στίχ. 375).

'Ατζίγκανος (στίχ. 117).

'Ρωμάνος (στίχ. 303).

Σαρακηνός (στίχ. 68, 375).

Φράγκος (στίχ. 122, 279, 303)—Φράγ-
κισσα (στίχ. 152).

Πολύ περισσότερα είναι τα έθνικά όνόματα που
αναφέρει η Βιεννέζικη παραλλαγή. Δίς τα :

Διγύπτισσα (στίχ. 417).

'Ατζίγκανος (στίχ. 123).

Βενέτικος Φράγκος (στίχ. 153).

Βλάχος (στίχ. 492).

Βούργαρος (στίχ. 492) — (Βουργαροανα-
θρεμμένη) στίχ. 607.

Μεσοθωνιάτης (στίχ. 296).

'Οβραϊός (στίχ. 570).

'Ρωμός (στίχ. 346).

Σαρακηνός (στίχ. 68).

Τάταρος (στίχ. 616, 621) — (Ταταρόκοπος
στίχ. 607 — Ταταρίκος στίχ. 608).

Φράγκος (στίχ. 128, 319, 346)—Φράγ-
κισσα (στίχ. 238).

Χατζάρα (στίχ. 330).

Πολιτείες και χώρες αναφέρονται στην 'Αθηνώ-
τικη παραλλαγή οι ακόλουθες :

'Ανατολιά (στίχ. 228).

Βελλάγραδα (στίχ. 229).

Ζαγορά (στίχ. 352).

Μεσοφωλία (στίχ. 230).

Νίκαια (στίχ. 233).

'Ρύμνη (στίχ. 353).

Κοίταξε τώρα τί μέρη και πολιτείες μνημονεύ-
ονται στη Βιεννέζικη παραλλαγή :

Γλαρέντζα (στίχ. 629).

Ζαγορά (στίχ. 473, 483, 492).

Μαύρον Όρος (στίχ. 419).

Μεσοθωνία (στίχ. 271).

Νίκαια (στίχ. 274).

'Ρωμανία (στίχ. 615).

'Ρώμη (στίχ. 236, 474).

Ταταρία (στίχ. 610).

Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι τό 'Ρύμνη τής
'Αθηνώτικης παραλλαγής μπορεί νάναι—ή για νά
είπω καλύτερα έξάπαντος είναι— λάθος του βιβλιο-
γράφου άντης : 'Ρώμη.

(Συνέχεια σ' άλλο φύλλο).

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

ΒΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ :

ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΪΝ

ΤΟ ΑΝΕΧΤΙΜΗΤΟ

Δράμα με τρία μέρη.

Ο ΞΕΝΟΣ

Δραματική σκηνή

Και πουλιέται 2 1)2 δρ. στα γραφεία του «Νου-
μά» και στα Βιβλιοπωλεία 'Εστίας κ' 'Ελευθε-
ρουδάκη.

Κανείς από τους Ιταλούς συγγραφείς δε στάθηκε τόσο
αγαπητός στην πατρίδα που όπως ο μακαρτίτης ο Τζακό-
ζας. Οι Ιταλοί που έζησαν τόσο καλά να τιμούν το με-
γάλο τους δραματογράφο, με πόνο ψυχής τον κλάψανε, και
θά τόν κλαΐνε. Ο Τζακόζας, ζώντας ακόμα, χάρηκε δόξα
και τιμή που δε θα λείψει ποτές θλόγυρα από το τιμη-
μένο του όνομα. Πρώτος ο βασιλέας έστειλε παρηγορητικό
τηλεγράφημα στην οικογένειαν του ποιητή. Δε βρέθηκε
φημερίδα στην 'Ιταλία που να μην τυπωθεί θλιμένα για
το θάνατο εκείνου που έγραψε άθνατα έργα, σαν τους αθλι-
μένους έρωτες, σαν τα αδικιώματα της ψυχής· σαν την
«ερα του Σαλλάν» σαν το «σαν τα φύλλα». Κι ακόμα ο
Τζακόζας, με την άρχονιά του, με την άπέραντη καλο-
σύνη του, με το γλυκό του κ' έθγενικι χαρακτήρα, κέρδισε
την αγάπη, τη λατρεία του 'Ιταλικού λαού. Ο μεγαλύτε-
ρος τίτλος που του δόθηκε από τη μεγάλη έθνική ψυχή,
είτανε το επίθετο «ο καλός», «il buono».

ή γενιά του ακόμα εδώ έχει γκρεμιστεί κ' εδώ έχει
σταχτώσει σαν τα χλωμοκιτρινασμένα φύλλα του
χυνοπάρου που σαπίζουν και λυώνουν με τα πρωτο-
βρόχια χάμου· κι άφτός άφνει για τώρα πια στο
πατριδοχώρι του και τραβάει τον άχαρο δρόμο που
κόβει κατά τα σύνορα, για να ξενιτωφτεί και να
περάσει μάβρα και σκοτεινιασμένα· σε ξένη άστρέχα
θα βραδιαζέται και θα ξεμερώνει : μια δαιμονισμέ-
νη κατάρα τον κυνηγάει και τότε διώχνει, γιατί τό
γαΐμα πόχυσεν άχνό να πάρει πίσω θέλει ο νόμος ο
άνασκουμποχέρης.

Μά έχει χάσει τώρα την πρώτη του όρμη και
κοντοστέκεται κουβαριασμένος και θλιβρός σε δειντήρι
μοναχικό κι άστραποκαμένο : κ' ένα αίστημα κρυφό
γεννιέται και σκροπιέται μέσα του τόσο που θαρρεί
κι άφτός πώς χωνέβει κι απλώνεται και γίνεται
κάμπος εκεί που πατάει τα γυμνά του και τα κοκ-
καλιάρια πόδια. Με κάπιο πείσμα που κι ο ίδιος
άκόμα δέν ξανοίγει καλά την πηγή του ποδαρίζει
κάποτε στην ίδια θέση χωρίς να σπαρνάει παρα-
πέρα.

Πάνου σ' έναν πλάτανο θεόρατο που χάνεται
μέσ στη νύχτα πέρα· νογιέται να φωλιάζει ένας λέλε-
κας : γιατί άκούγεται που χτυπάει τα τρανά φτερά

του κι άρχινάει να φιλάνει σκορδαλιά με τη μακριά
του μύτη. Σά να ζυπνάει : τώρα από τόν πιο τρομερό
βραχνά ο Στάβρος Γκέλας πετάχνηται έξαφνικά και
οι σφιχτοδεμένοι γρόθοι του δέρνουν τόν άέρα με τέ-
τια μάνητα που λογιέται κανένας πώς έχει παλα-
τώσει κ' είναι για τα σίδερα : κοντομεσιάζεται τρέ-
κλα και στραβοκατινιάζει σαν παραλυμένος για να
πηγαίνει πιο μπροστά. Τα κράτητα όμως δέν άν-
τέχουν πλιότερο και μόλις τραβιέται σά νάναι κα-
νένας κουλός σακάτης που θέλει στραβόξυλο για
βασταριό.

Ένω πέφτει και σηκώνεται, τα ξεθαμένα πα-
λιόπανα της πουκαμισίας του που άνεμίζει ξεζώνατη
και φουσκωμένη πασπαλώνονται κάθε λίγο με σκό-
νη και γιομίζουν από βατόκλαδα άγκασιατά.

Η πείνα τότε θερίζει πάντα και η γλώσσα του
έχει κολλήσει από τη δίψα και πάει να λυσσάζει,
μά βρίσκειται τώρα κοντά στο ριζό και δέν πάθει
άκόμα να έλπίζει και να θαρρέβει. Μια ψιλή πύρια
περπονιάζει όλο το ιδροκοπημένο τομάρι του σά να
τόν κεντάει κανένας και τυραγιέται τόσο φριχτά
που βερθερίζει από τόν πόνο. Σε κάθε σάλεμα που
κάμει, τα γέρικα κι άλύγιστα κόκκαλά του νοιώθει
πώς ξεγουφνουντας και σκροπάνε μες στην άποστα-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την 'Ελλάδα Δρ. 10. — Για το 'Εξωτερικό
φρ. χρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στα κιάσκια της Πλατείας Συντάγ-
ματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού
Τροχόδρου, ('Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού
υπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στο καπνοπω-
λείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), 'Εξάρχεια,
στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέ-
του [όδος Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή].

'Η συνδρομή πλερώνεται μπρ. στα κ' είναι ένός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

«ΤΑΞΙΔΙ

εις τα ύψη του 'Ελληνικού πνεύματος». Αυ-
τός ο τίτλος, ο λίγο βαρύνς—δέν είν' έτσι ;—
φιγουράρει σε δυό τρεις 'Αθηναϊκές φημερί-
δες αυτές τις μέρες και κάτω απ' αυτόν ά-
πλώνονται οι πατριωτικές άνοησίες του κ.
'Ανοητόπουλου του Κεχηναίου. 'Ανοησίες που
γκρεμίζουν κάστρα, από κείνες δά τις 'Ανοη-
τοπουλικές ! «'Η 'Ελλάς—λέει—ούδέποτε θά
πεθάνει». Πολύ καλά. "Ας μὴν πεθάνει. Κα-
νείς βέβαια δέν τονέ θέλει το θάνατό της. Μά
γιατί δέ θά πεθάνει ; 'Από δω άρχινάει το τα-
ξίδι σ' τα ύψη του 'Ελλ. πνεύματος. Γιατί ά-
φοϋ ο Χριστός δίχως μαχαίρια, δίχως ξίφη,
δίχως μπράβους, δίχως στρατούς νίκησε, άρα
κι η 'Ελλάς δέν έχει ανάγκη από στρατούς
κ' από σόλους για να νικήσει. Σταυρώθηκε ο

μένη κουφάλα του.

"Αμα ζυγώνει στο ριζοβούνι, πέφτει ανάμεσα στα
τρόχαλα σαν ξύλο και βογγάει βαριά και δίχως να
κουιέται πια.

«Είμαι : σαν ξεριζωμένο κυπαρίσσι που κατεβαζου
τα φουσκωμένα ρέματα και πάνε να τάποθουν πέρα
στο γιάλο... Χάρη και γέλιο δέ θα με στολίσουνε
στην ξενιτιά κι ούδε στα πανηγύρια θά μου τινά-
ζουν κόκκινο μαντήλι... Θα κάθουμαι στάπσκια
και θα κλαίγουμε, γιατί κανείς δέ θα γυρνάει στο
μαραμένο ξένο που λίγο λίγο θά χαλνάζει σε σκου-
ριασμένο σίδερο... Στο ψυχομαχητό μου ποιος θά
παραστέκεται να με τινάζει και να με λεπτέρωσε;·
Κι ούδε τα μάτια μου τα στηλωμένα θά σφαλίσουν
κι ούδε το χλωμοκέρι θά μανάψουν... Μές στη μενιά
μου λημονημένος θά σκουλικιάζω και θά λυώνω σαν
φοφίμι... Κάλλιο στον κάμπο νάφανίζουμαν που οί
γονίες θεμέλωσαν τό σπίτι μου...»

Γέρνει τώρα το βαριόμοιρο κεφάλι του, σά να
μὴν μπορεί να κρατήθει όρθό, πάνου σ' ένα χεν-
τρολίθαρο και τίποτα δέ συλλογιέται πια. Το πολω-
κάτεχο μυαλό του είναι θλωμένο κι άργό και μιά
νύστα τό ρίχνει κάθε τόσο σε λημονησιά.

Ξάφνου μες στην άπέραντη νυχτοσιγαλιά ποι